

Μήνας Ἀπρίλιος 2019.

Κυριακή 7 Ἀπριλίου 2019.

Δ΄ Κυριακή τῶν Νηστειῶν (Ἰωάννου τῆς Κλίμακος).

Μρκ. θ΄ 17 – 31.

«Τοῦτο τό γένος ἐν οὐδενί δύναται ἐξελθεῖν εἰ μή ἐν προσευχῇ καί νηστείᾳ» (Μρκ. 9, 29).

Αὐτή εἶναι ἡ ἀπάντηση τοῦ Χριστοῦ μας στούς μαθητές Του, ὅταν τόν ρώτησαν γιατί αὐτοί δέν κατάφεραν νά ἐλευθερώσουν τό ταλαίπωρο δαιμονισμένο παιδί τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς ἀπό τό δαιμόνιο. Τούς λέγει λοιπόν ὁ Κύριος πώς τό γένος τῶν δαιμόνων δέν ἐγκαταλείπει ἕναν ἄνθρωπο παρά μόνον μέσα ἀπό τήν προσευχή καί τή νηστεία. Δίνει ἔτσι ὁ Μέγας Ἐλευθερωτής μία ἀπάντηση σ' ἕνα ποιμαντικό πρόβλημα, πού συνεχίζει ν' ἀπασχολεῖ τούς ἀνθρώπους μέχρι καί στίς ἡμέρες μας.

Ἡ παρουσία τοῦ Διαβόλου, δυστυχῶς, εἶναι μία ζοφερή πραγματικότητα καί στίς ἡμέρες μας. Ὁ Διάβολος ταπεινωμένος ἀπό τή δική του πτώση καί τυφλωμένος ἀπό τόν πληγωμένο του ἔγωισμό, ἐπιθυμεῖ τήν πτώση, τήν καταστροφή καί τόν ἀφανισμό ὅλων μας. Σάν τό πεινασμένο ἀγρίμι γυρνάει ὅλο τόν κόσμο κατασπαράζοντας ἀκόρεστα τά θύματά του. Διέρχεται κάθε μέσο καί τρόπο, γιά νά αἰχμαλωτίσει τούς ἀνθρώπους. Ὁ θρίαμβός του ἔρχεται, ὅταν ὁ ἄνθρωπος λησμονήσει τό Θεό. Χαρίζουμε περιφανή νίκη στό Σατανά, ὅταν γιά ὁποιοδήποτε πρόβλημά μας δέν στραφοῦμε στό Χριστό καί τήν Ἐκκλησία ἀλλά σέ θολές καί ὑποπτες πηγές.

Ὁ Διάβολος μπορεῖ νά εἶναι ὁ «κοσμοκράτορας τοῦ αἰῶνος τούτου», ἀλλά παράλληλα εἶναι καί τό πιό γελοῖο καί ἀξιολύπητο πλάσμα στόν κόσμο. Ἡ δύναμή του, κατά παραχώρηση καί συγκατάβαση Θεοῦ, δέν ἐξαρτᾶται ἀπ' αὐτόν τόν ἴδιο ἀλλά ἀπό τή δική μας στάση καί συμπεριφορά. Ὅταν ἀφήσουμε κάποια παραθυρόφυλλα τῆς ψυχῆς μας ἀνοιχτά, τότε εἰσέρχεται μέσα καί τή λεηλατεῖ. Ὅταν, ὅμως,

ἀσφαλίσουμε τήν ψυχή μας διά τῆς ἁγιαστικῆς χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος, μέσω τῶν ἱερῶν Μυστηρίων, τότε δέν μπορεῖ νά μᾶς πειράξει. Μέ πιά ἀπλά λόγια, ὅταν ἐμπιστευόμαστε τό Χριστό καί τήν Ἐκκλησία Του γιά καθετί πού μᾶς ἀπασχολεῖ, τότε μπορούμε ἄφοβα νά περιφρονοῦμε τό Διάβολο. Ὅταν ὁμως ζοῦμε μιά μεσοβέζικη καί χλιαρή πνευματική ζωή, τότε πολύ εὔκολα, γινόμαστε παιχνιδάκι στά χέρια τοῦ Διαβόλου, πού μέ περισσό μίσος θά μᾶς ταλαιπωρήσει καί θά μᾶς ταπεινώσει.

Στίς ἡμέρες μας δυστυχῶς πολλοί ἄνθρωποι ὑποφέρουν ἀπό τήν παρουσία τοῦ Διαβόλου στή ζωή τους. Ἄνθρωποι μοχθηροί καί ζηλόφθονες καταφεύγουν σέ κάποιους ἐργάτες τοῦ Σατανᾶ, γιά νά καταφέρουν κάτι κακό ἐναντίον συνανθρώπων τους πού εὐτυχοῦν. Ἀλλά καί πολλοί ἀφελεῖς ἀδελφοί μας καταφεύγουν σέ κάποιους ὑπηρέτες τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, γιά νά βροῦν τή λύτρωσή τους ἀπό κάποια συμφορά πού τούς ἔτυχε. Ὅλοι τους ἔτσι γίνονται θύματα τοῦ Διαβόλου, πού χαίρεται μέ τήν πτώση τους καί ἀπεργάζεται τήν καταστροφή τους. Ἐτσι βλέπουμε ν' ἀνθεῖ ἢ κάθε

είδους μαγεία και να ὀργιάζει ὁ παγανισμός και ἡ δαιμονολατρεία.

Περίτρομοι και πανικόβλητοι οἱ ἄνθρωποι καταφεύγουν στους ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας, γιά να ἐλευθερωθοῦν ἀπό τά θανάσιμα δεσμά πού τούς χάλκευσε ὁ Διάβολος. Και, ὅταν βεβαίως ἀσφαλιστοῦν στήν Ἐκκλησία, τότε ἐλευθερώνονται. Ὅταν ὅμως στραφοῦν στους κάθε εἶδους ἀγύρτες, τότε καταστρέφονται ὀλοκληρωτικά. Ἀλλά και ἡ προσφυγή στους ἱερεῖς πρέπει να γίνεται κάτω ἀπό ὀρισμένες προϋποθέσεις και μέ τή δέουσα ἐπίγνωση.

Πρῶτον, εἶναι λάθος να ζητάει κάποιος πιστός ἀπό τόν ἱερέα τήν ἀνάγνωση κάποιας εὐχῆς ἐντελῶς ἀπροετοίμαστος και χωρίς να γνωρίζει τό περιεχόμενο και τό σκοπό της. Ὅπως και εἶναι λάθος τοῦ ἱερέως να διαβάσει κάποια εὐχή σ' ὀποιονδήποτε τοῦ τό ζητήσει, χωρίς να τοῦ ἐξηγήσει κάποια πράγματα.

Δεύτερον, εἶναι ἐπίσης πολύ μεγάλο λάθος να ἐλπίζει κάποιος ὅτι μέ τήν ἀνάγνωση μερικῶν εὐχῶν θά λυθοῦν τά ὀποιαδήποτε προβλήματα κατά τρόπο αὐτόματο και μαγικό. Ὅλες οἱ εὐχές τῆς Ἐκκλησίας

μας ἔχουν μεγάλη δύναμη καί μέσ' ἀπ' αὐτές εἶναι πού ἐνεργοῦνται τά θαύματα. Ἀλλά, γιά νά γίνει κάτι τέτοιο, χρειάζεται ἡ ἀνάλογη πίστη καί κυρίως ὁ προσωπικός πνευματικός ἀγώνας. Εἶναι παράλογο νά ζητοῦμε ἀπό τό Θεό νά ἐπέμβει στή ζωή μας καί νά μᾶς προστατεύει κι ἐμεῖς ν' ἀδιαφοροῦμε γιά Ἐκεῖνον καί γά τό ἅγιο θέλημά Του. Μέ ποιό θάρρος ζητοῦμε τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ καί μέ ποιά λογική, ὅταν ἐμεῖς δέν Τόν ἀγαποῦμε καί δέν Τοῦ χαρίζουμε τήν καρδιά μας;

Ὁ Χριστός μας τό λέγει ξεκάθαρα σήμερα: τό γένος τῶν δαιμόνων, οἱ δυνάμεις τοῦ Σατανᾶ δέν μποροῦν νά πολεμηθοῦν παρά μόνον μέ τήν προσευχή καί τή νηστεία. Καί φυσικά νά γνωρίζουμε πολύ καλά ὅτι ἡ προσευχή καί ἡ νηστεία δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά οἱ δύο τελειότερες μορφές τοῦ πνευματικοῦ καί τοῦ σωματικοῦ ἀγώνα. Μέσ' ἀπό τήν προσευχή ἐκφράζουμε τήν ἀγάπη μας στόν Θεό μέ τήν ψυχή καί τό νοῦ μας. Μέσ' ἀπό τή νηστεία ἐκφράζουμε τήν ἀγάπη μας πρὸς τό Θεό ἀπτά καί χειροπιαστά, μέσ' ἀπό τό σῶμα μας, καθώς γιά τό «χατίρι» Του στερούμαστε καί θυσιάζουμε κάποιες

ἀγαπημένες γεύσεις, κάποιες συνήθειες ἢ πολύ περισσότερο καί κάποια ἐλαττώματα. Καί φυσικά, ὅταν φωνάζουμε ὀλόψυχα καί ὀλόθερμα στό Θεό μας τό «σ' ἀγαπῶ», τότε οἱ δυνάμεις τοῦ σκότους δέν μποροῦν νά μᾶς βλάψουν καθόλου, ὅσο κι ἂν ἀγωνιστοῦν ἐναντίον μας. Ὅσο ὅμως ἐλαττώνουμε τόν ἀγώνα μας καί τή θεοτική μας προσπάθεια, τόσο πιά πολλά καί δυνατά χτυπήματα θά μᾶς δώσει ὁ Σατανάς καί τά ὄργανά του.

Σέ μιά περιοχή τῆς Πελοποννήσου ζοῦσε ἕνας εὐλαβέστατος ἱερέας. Κάποια ἡμέρα σ' ἕνα σπίτι τοῦ χωριοῦ ὅπου ἦταν ἐφημέριος φιλοξενήθηκε μία δαιμονισμένη κόρη. Ἦταν καλή ὥρα σάν καί τώρα ἡ περίοδος τῆς Ἀγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Ὁ καλός λευϊτης ὅλη τήν περίοδο κρατοῦσε τό ἀλάδωτο. Ἐκείνη τήν ἡμέρα ἡ πρεσβυτέρα του τοῦ μαγείρεψε πολύ ὠραῖα ἀλάδωτα φασόλια, πού τῆς τά εἶχαν φέρει κάτι συγγενεῖς της. Τοῦ παππούλη τοῦ ἄρεσαν τόσο πολύ, πού ζήτησε κι ἔφαγε καί δεύτερο πιάτο. Νωρίς τό ἀπόγευμα ἦλθαν ἀπό τό σπίτι τῆς δαιμονισμένης καί τόν παρακάλεσαν νά πάει νά διαβάσει στό ταλαίπωρο κορίτσι τούς

έξορκισμούς. Ὁ καλός ἱερέας διάβαζε τό κορίτσι, ἀλλά τό δαιμόνιο δέν ἔλευθέρωνε τή βασανισμένη ψυχή. Πρός τό τέλος τῶν εὐχῶν τό δαιμόνιο γέλασε σατανικά καί μέ θράσος φώναξε στόν ἱερέα: «Ναί, ναί, παππούλη μου, ἄμ δέ πού θά βγῶ! Φάε δύο, τρία πιάτα φασολάδα ἀκόμη καί μετά ἔλα νά μέ βγάλεις!!!». Ἀμέσως ὁ ἱερέας γύρισε στό σπίτι του, τήρησε τριήμερη ἀποχή ἀπό κάθε φαγητό καί ποτό καί ἐπανῆλθε, γιά νά ξαναδιαβάσει τούς ἐξορκισμούς. Αὕτη τή φορά ὅμως τό δαιμόνιο ἐγκατέλειψε τό θύμα του κατησχυμένο.

Πολλές φορές ὁ Διάβολος μᾶς πολεμάει. Πολλές φορές μᾶς νικάει. Πολλές φορές χαίρεται γιά τίς πτώσεις μας. Ἄς μή φοβηθοῦμε ὅμως. Ἔχουμε τό Χριστό, πού μᾶς ὁμιλεῖ μέσω τοῦ πνευματικοῦ μας. Ἀκόμη κι ἂν ὅλες οἱ δαιμονικές δυνάμεις κινηθοῦν ἐναντίον μας, θά φύγουν ντροπιασμένες, καθώς θά πέσουν πάνω στήν ἀσπίδα τῆς προσευχῆς καί τῆς νηστείας. Ἄς ἀγωνιζόμαστε λοιπόν μέ θάρρος ἐναντίον τοῦ γένους τοῦ διαβολικοῦ. Δέν ὑπάρχει ἄλλη λύση, διότι «τοῦτο τό γένος ἐν οὐδενί δύναται ἐξελθεῖν εἰ μή ἐν προσευχῇ καί νηστεία». Ἀμήν.